

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 106. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805118028128/facsimile.pdf (tilgået 28. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

Afmagt overfor denne rene Jomfru, som hans Raahed havde taget i Favn, hans Attraa skoldet med sin hede Aande, og som dog havde isnet ham ussel og fejsk og svag. Da begreb han, at Kærligheden for at sejre først maatte ydmyge hans egen Kraft, slappe hans Muskler og blødgøre hans raa Vilje, -- at Elskoven først maatte stemme alle hans Legems fineste Nerver som sitrende Strænge til kun at hviske et Navn og sukke en eneste Melodi. Da begreb han, at han maatte riste Kærlighedens mystiske Runer i sit eget Hjerte som i en blødende Rose og kaste det i Følelsernes vældige Hav og bede det flyde Jomfru Gro til Haand.

Da kom Tilbedelsen i hans Blod, og han skjælv og bøjede rystende Knæ, og alle hans Aarer risled opad i et stort og sugende Savn. Det var som Savnet steg op gennem Luft og Løv, gennem Mur og Tømmer, steg i lige Linie til Gros Leje, til hendes Mund og sugede Aanden fra hendes Hjerte som en Himmelsstige ned til den ensomme Fange.

Sølver bøjede sit Hoved ud gennem Gluggen. Hans Mund berørte Græsset udenfor, og hans Haand greb frem og plukkede en Ranke af den gule Fredløs' Blomster. Han trykkede

Kyssets Rune paa den fine lille Blomst, og han kastede den ud, og han ringeagtede sin egen Svaghed, da han saa den lette Ranke dale til Jorden. Dette Bud skulde aldrig naa til Jomfru Gro.